

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 98.

Anden Session.

32te Møde.

Tirsdagen den 19de November.

(Fortsat).

J. N. Hansen (fortsat): Det kunde vel og tænkes, at Forslagsstillerne havde meent, at Domstolene skulde fastsætte hans Straf efter begge disse Straffemaader, og saa overlade Forbryderen selv at vælge, hvilken af de to Straffemaader han vilde undergives, og i saa Fald kunde jeg vel ikke finde nogen Betænkelse ved at opstille to forskjellige Straffemaader ved Siden af hinanden; men, dersom Valget skal overlades til Dommerne, saa maa jeg tilstaae, at det forekommer mig, at være noget betænkeligt.

Winther: Jeg skal blot bemærke angaaende § 7, at den forekommer mig at være aldeles overflødig; thi hvis § 9 bliver vedtaget, indeholdes deri jo en Bestemmelse, som omfatter Alle og Enhver, og altsaa ogsaa udenrigske Regjeringer, forsaavidt de maatte ønske at paatale Fornærmelser mod dem igjennem den danske Presse. Dersom man imidlertid vil beholde denne Paragraph, saa forekommer det mig, at man i det Mindste maa optage en Bestemmelse deri, som ikke nu findes der, nemlig den, at dette Forbud med tilhørende Straf ikke fastsættes for Fornærmelser imod andre fremmede Regjeringer, end dem, i hvis egen Presselovgivning lignende Bestemmelser findes med Hensyn til den danske Regjering. Jeg veed ikke, hvorfor vi i denne Henseende skulle tilbyde andre Stater en saadan Forsølgelse her af Kongens egne Undersaatter, naar der ikke hos disse findes en lignende Bestemmelse for dens Undersaatter med Hensyn til Angreb paa vor Regjering.

Grundvig: Jeg kan vistnok ikke indse nogen tilstrækkelig Grund, hvorfor vi skulde

have saadanne et Par Paragrapher i en Lov om Trykkefriheden, som §§ 5 og 6; thi det følger i mine Dine af sig selv, at hvad der i det Hele er under streng Straf forbudt i Loven, det maa man ligesaaltdt ved trykte Skrifter som ved mundtlige Ord raade til. Jeg finder dernæst, at det er urigtigt, naar vi ogsaa skulde have saadanne et Par Paragrapher, at man da sætter samme Straf for saadanne Forbrydelser imod Dronninger, Enkedronninger eller selve Rigsforstanderen, som imod Kongen, thi det er aabenbart, at Kongen baade ved sin Stilling og ligeledes ved sin Betegnelse i Grundloven er aldeles silt fra alle de andre og hævet over alle de Andre, saa at han maa ogsaa juridisk have en ganske anden Stilling. Saaledes er det jo aabenbart, at hvad der vilde være en stor Forbrydelse imod Kongen, begaaet ved Skrifter, fordi han er ansvarfri, at det ingenlunde behøvede at være en saadan enten imod enhver Dronning eller imod en Rigsforstander; vi maae jo idetmindste huske paa, at der ved Grundloven er udtrykkelig sagt et af de kongelige Prærogativer, som Rigsforstanderen ikke maa tiltage sig; og hvad om han nu gjorde det? Skulde da det samme, som vilde være en Forbrydelse, dersom det var sagt om Kongen, ogsaa være en Forbrydelse, fordi det var sagt om Rigsforstanderen? I Henseende til § 7, som angaaer venskabelige Magter, da har det næsten forbausset mig, at den høitærede Justitsminister ikke var fornøiet med, at der blev sat de samme Ord, om hvad der skulde være strafværdigt, som der staaer i Trykkeforordningen af 1799; thi om den har han jo selv sagt, at den forekom ham for streng. Jeg sagde, at det havde nær forbausset mig, men det skete ikke, fordi jeg huffedes paa hvad ogsaa den høitærede Minister erindrede os om, at i det For-